

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์ ดร.กระมล ทองธรรมชาติ ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๒๘/๒๕๕๗

วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

เรื่อง ศาลปกครองกลางส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี (พันเอกหญิง พวงจันทร์ วงศ์วิเศษ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๕ นางสาวสุดา เหล่าสกุลเจริญ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗๑๕/๒๕๕๕ และนางสาวฐานิย์ จินายน ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๘๕๔/๒๕๕๕) เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ว่า พระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ ประกอบมาตรา ๕๐ หรือไม่

ศาลปกครองกลางได้ส่งคำร้อง รวม ๓ คำร้อง ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๖ ซึ่งเป็นคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีมาเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ดังนี้ (๑) คดีหมายเลขดำที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๕ ระหว่าง พันเอกหญิง พวงจันทร์ วงศ์วิเศษ ผู้ฟ้องคดี กับ สภาการพยาบาล ผู้ถูกฟ้องคดี (๒) คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๑๕/๒๕๕๕ ระหว่าง นางสาวสุดา เหล่าสกุลเจริญ ผู้ฟ้องคดี กับ สภาการพยาบาล ผู้ถูกฟ้องคดี (๓) คดีหมายเลขดำที่ ๑๘๕๔/๒๕๕๕ ระหว่าง นางสาวฐานิย์ จินายน ผู้ฟ้องคดี กับ สภาการพยาบาล ผู้ถูกฟ้องคดี

เนื่องจากคดีทั้งสามมีปัญหาลักษณะเดียวกัน อธิบดีศาลปกครองกลาง จึงสั่งรวมคดีทั้งสามเข้าด้วยกัน และศาลปกครองกลางพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน ในสาขาการพยาบาลและผดุงครรภ์ ตั้งแต่วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๑๐ และวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๒๓ ตามลำดับ ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๕ สำหรับผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ ตั้งแต่วันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๓๕ ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ พ.ศ. ๒๕๒๘ ใบอนุญาตดังกล่าวไม่ได้กำหนดให้มีการหมดอายุไว้แต่อย่างใด ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้เสนอให้มีการตราพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวได้บัญญัติให้เพิ่มความเป็นวรรคสามของมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ พ.ศ. ๒๕๒๘ โดยกำหนดให้ใบอนุญาต

ทุกประเภทมีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน ได้บัญญัติให้ใบอนุญาตที่ออกตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๕ หรือใบอนุญาตที่ออกตามพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ พ.ศ. ๒๕๒๘ มีอายุต่อไปอีกห้าปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับมีผลทำให้ใบอนุญาตดังกล่าวหมดอายุลงในวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีทั้งสามเห็นว่าทบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นการลิดรอนสิทธิในใบอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ ที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้มาโดยไม่กำหนดวันหมดอายุ แต่ถูกกำหนดให้มีอายุเพียงห้าปี ทำให้สูญเสียความเสมอภาคแห่งวิชาชีพการพยาบาลเมื่อเทียบกับวิชาชีพอื่นที่ต้องมีใบอนุญาตในการปฏิบัติงาน ได้แก่ แพทย์ ทันตแพทย์ และเภสัชกร จึงเห็นว่าเป็นกฎหมายที่ออกมาขัดต่อมาตรา ๒๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติดังกล่าว ในการออกมาตรา ๒๑ ไม่เข้าลักษณะเหตุตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ และไม่เข้าข้อยกเว้นตามมาตรา ๓๓๕ (๑) การที่บทบัญญัติตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มีผลทำให้บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ต่อมาเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกข้อบังคับสภาการพยาบาลว่าด้วยการขึ้นทะเบียน การออกใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาตและการอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาล การผดุงครรภ์ หรือการพยาบาลและการผดุงครรภ์ พ.ศ. ๒๕๕๕ โดยได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการต่อใบอนุญาต รวมทั้งกำหนดค่าธรรมเนียมในการต่อใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ และได้ออกประกาศสภาการพยาบาล ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ เรื่อง การต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาล ผู้ประกอบวิชาชีพการผดุงครรภ์ หรือผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ โดยได้ประกาศหลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการขอต่ออายุใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพดังกล่าว ซึ่งหมดอายุลงในวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๕ การออกข้อบังคับสภาการพยาบาลและการออกประกาศสภาการพยาบาลดังกล่าว จึงขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยอีกด้วย อันเป็นการออกข้อบังคับและประกาศที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสาม

ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องต่อศาลปกครองกลางขอให้ศาลมีคำพิพากษา ดังนี้

๑. พิจารณาว่าข้อบังคับสภาการพยาบาล ว่าด้วยการขึ้นทะเบียน การออกใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และการอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาล การผดุงครรภ์ หรือการพยาบาลและการผดุงครรภ์ พ.ศ. ๒๕๕๕ และประกาศสภาการพยาบาล เรื่อง การต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาล ผู้ประกอบวิชาชีพการผดุงครรภ์ หรือผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ ขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือไม่

๒. ให้นำเรื่องดังกล่าวเสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อตีความตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

๓. วินิจฉัยว่าการออกข้อบังคับสภาการพยาบาลฯ ข้อที่ ๓๕ ขัดกับมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๐ หรือไม่ เพราะเป็นเหตุให้พยาบาลทั่วประเทศต้องถูกทำลายใบอนุญาตของตน

๔. พิจารณาว่าการออกข้อบังคับสภาการพยาบาลฯ ข้อที่ ๓๖ ขัดกับมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวหรือไม่ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ออกกฎกระทรวง ประกาศและระเบียบในเรื่องค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาต และผู้ถูกฟ้องคดีสามารถออกข้อบังคับโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของมาตรา ๒๒ (๓) (ค) แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ พ.ศ. ๒๕๒๘ ได้หรือไม่ เพราะโดยทั่วไปค่าธรรมเนียมที่เกี่ยวกับใบอนุญาตจะต้องออกโดยกฎกระทรวง

๕. ให้สิทธิในการประกอบวิชาชีพฯ ของผู้ฟ้องคดีตามใบอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะฯ และใบอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ของผู้ฟ้องคดีมีผลใช้ได้ต่อไปโดยไม่ต้องต่ออายุ

๖. เพิกถอนระเบียบและประกาศตลอดจนกระบวนการเกี่ยวกับการต่ออายุใบอนุญาตดังกล่าว

๗. ให้ทุเลาการบังคับในเรื่องการต่ออายุใบอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ไว้เป็นการชั่วคราว จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งอันเป็นที่สุด

ศาลปกครองกลางพิจารณาแล้ว มีคำสั่งยกคำขอทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดีทั้งสาม ส่วนคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งสามนั้น ศาลปกครองกลางเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีประสงค์ที่จะให้ศาลพิพากษาว่าข้อบังคับสภาการพยาบาล ว่าด้วยการขึ้นทะเบียน การออกใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาตและการอื่นๆ ที่เกี่ยวกับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาล การผดุงครรภ์ หรือการพยาบาลและการผดุงครรภ์ พ.ศ. ๒๕๔๕ และประกาศสภาการพยาบาล ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ เรื่องการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบการวิชาชีพการพยาบาล ผู้ประกอบวิชาชีพการผดุงครรภ์ หรือผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และสั่งเพิกถอนข้อบังคับและประกาศดังกล่าว ศาลจึงต้องใช้พระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๐ บังคับแก่คดีนี้ แต่โดยที่ผู้ฟ้องคดีได้แย้งว่ากฎหมายดังกล่าวเป็นกฎหมายที่จำกัดเสรีภาพในการประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ ซึ่งออกมาใช้บังคับโดยมิได้ระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายดังกล่าว จึงขัดหรือแย้งต่อมาตรา ๒๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และยังไม่มีคำวินิจฉัย

ของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่เคยมี คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญว่าการตรากฎหมายดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อมาตรา ๒๕ ของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย หรือไม่ ศาลปกครองกลางจึงมีคำสั่งให้ส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีทั้งสามให้ศาล รัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า การตราพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ ขัดหรือแย้งต่อมาตรา ๒๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือไม่ ทั้งนี้ตามนัย มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ศาลรัฐธรรมนูญในการประชุม เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ มีมติรับคำร้องไว้ดำเนินการและ รับไว้พิจารณาวินิจฉัยตามข้อ ๑๒ ของข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๖

ประเด็นพิจารณาและคำวินิจฉัย

เนื่องจากในคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีทั้งสาม อ้างว่า การตราพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาล และการผดุงครรภ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสอง และ อ้างด้วยว่า พระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑ เป็นกฎหมายที่ใช้บังคับย้อนหลังอันไม่เป็นคุณ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แต่ไม่ได้ระบุว่าขัดกับ รัฐธรรมนูญมาตราใด

สำหรับประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่า การตราพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสอง นั้น พิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิยื่นคำร้องว่าการตราพระราชบัญญัติขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ เพราะรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๒ ให้สิทธิในการยื่นคำร้องดังกล่าวต่อศาลรัฐธรรมนูญแก่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิก วุฒิสภา และนายกรัฐมนตรี เท่านั้น ส่วนประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติวิชาชีพ การพยาบาลและการผดุงครรภ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ โดยมีได้ระบุว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตราใด ซึ่งในประเด็นดังกล่าว ศาลรัฐธรรมนูญเคยมีคำสั่ง เรื่องพิจารณาที่ ๗๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ วินิจฉัยว่า คำโต้แย้งไม่ชัดเจนว่าจะขอให้ ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า การตราพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราช กำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ หรือบทบัญญัติของพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมฯ ทั้งสอง ฉบับขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งมิได้ระบุมาตราของรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวกับเหตุในคำร้อง ตามที่ข้อกำหนด

ศาลรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๕ (๒) กำหนดไว้ จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้ดำเนินการ ดังนั้น อาศัยบรรทัดฐานเดิมของศาลรัฐธรรมนูญ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นนี้

จึงเหลือประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า พระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ ประกอบมาตรา ๕๐ หรือไม่

ทั้งนี้ ผู้ร้องโต้แย้งว่า มาตรา ๒๑ ของพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่บัญญัติให้ใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันในสาขาการพยาบาล สาขาการผดุงครรภ์ และสาขาการพยาบาลและผดุงครรภ์ ที่ออกตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๕ หรือใบอนุญาตที่ออกตามพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ พ.ศ. ๒๕๒๘ ที่ยังมีผลอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับมีอายุต่อไปอีกห้าปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นการบัญญัติกฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนในการประกอบอาชีพ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ ประกอบมาตรา ๕๐

ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ เป็นบทบัญญัติที่รับรองเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพ การจำกัดเสรีภาพดังกล่าวจะกระทำมิได้ แต่อย่างไรก็ตามมีข้อยกเว้นว่าหากเป็นการจำกัดเสรีภาพดังกล่าว โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณสุขโลก การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบการประกอบอาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค การผังเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาดหรือขจัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขันรัฐมีอำนาจกระทำได้

สำหรับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ เป็นบทบัญญัติที่ประกันความมั่นคงแห่งสิทธิโดยรัฐอาจจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลโดยการบัญญัติกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญกำหนดได้ แต่ต้องกระทำเท่าที่จำเป็น และต้องไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้น ทั้งนี้ก็เพื่อบังคับรัฐให้จำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนอย่างสมเหตุสมผลนั่นเอง

ดังนั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ ไม่ได้เป็นบทบัญญัติที่มีผลย้อนหลัง แต่เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้ใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันในสาขาการพยาบาล สาขาการผดุงครรภ์ และสาขาการพยาบาลและผดุงครรภ์ ที่ออกตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ

พุทธศักราช ๒๕๕๕ หรือใบอนุญาตที่ออกตามพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ พ.ศ. ๒๕๒๘ ซึ่งไม่ได้กำหนดอายุไว้ มีอายุต่อไปอีกห้าปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับหาได้ ย้อนหลังไปให้นับแต่วันที่ออกใบอนุญาตดังกล่าวไม่ จึงไม่ได้กระทบกระเทือนการปฏิบัติงานของผู้ได้รับ ใบอนุญาตดังกล่าวที่ได้กระทำไปก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับแต่อย่างใด อีกทั้งบทบัญญัติ มาตรา ๒๑ เป็นการบัญญัติให้สอดคล้องกับมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่กำหนดให้ใบอนุญาตที่จะออกใหม่มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ ออกใบอนุญาต เพื่อมิให้เป็นทางเลือกปฏิบัติระหว่างใบอนุญาตเดิมกับใบอนุญาตที่จะออกใหม่

นอกจากนั้น พิจารณาแล้วการกำหนดอายุและต่ออายุใบอนุญาตยังเป็นประโยชน์หรือเป็น คุณแก่ประชาชนผู้ใช้บริการที่จะได้รับบริการจากผู้ประกอบวิชาชีพที่ได้มาตรฐานและมีประสิทธิภาพ อีกทั้งเป็นการคุ้มครองสวัสดิภาพของประชาชนด้วย รวมทั้งการกำหนดอายุใบอนุญาตก็ไม่ได้หมายความว่า เมื่อครบกำหนดอายุใบอนุญาตแล้ว ผู้ได้รับใบอนุญาตดังกล่าวไม่มีสิทธิประกอบวิชาชีพของตนได้อีกต่อไป หากแต่ยังมีสิทธิประกอบวิชาชีพดังกล่าวต่อไปได้เมื่อได้ต่อใบอนุญาตตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด ตรงกันข้ามหากไม่มีการกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตต้องต่ออายุใบอนุญาตน่าจะมีผลกระทบต่อผู้ที่มา ขอรับบริการจากผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและผดุงครรภ์ เพราะผู้ได้รับใบอนุญาตอาจไม่พัฒนา ความรู้ความสามารถเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานให้เป็นประโยชน์ต่อประชาชนผู้ใช้บริการได้ ดังนั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ ประกอบมาตรา ๕๐

โดยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า มาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาล และการผดุงครรภ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ ประกอบ มาตรา ๕๐

ศาสตราจารย์ ดร.กระมล ทองธรรมชาติ

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ